

[Erik B. Smith]

at socialministeren gjorde et stort nummer ud af at fremhæve, at indenrigsministerens seneste politiske initiativer har en forudsætning om uændret skat og uændret aktivitet. Nu er det vel ikke nogen hemmelighed, hvad Kommunernes Landsforening skriver ud til sine medlemmer, og vi ved jo af bitter erfaring, at det er meget dygtige økonomer, der sidder i Kommunernes Landsforening, så der er vel næppe grund til at antage, at de regner forkert. Der siger man faktisk, at med en pris- og lønregulering på 5 pct. fra 1984 til 1985 betyder det en nedskæring i bloktilskuddene fra 11.949,8 mill. kr. til 9.801 mill. kr. eller en nedskæring på 2.148,8 mill. kr. Hvis det er et tilsagn fra socialministeren om, at det skam ikke er meningen at nedskære aktivitetsniveauet, men at holde aktivitetsniveauet, er det da gode nyheder for Kommunernes Landsforening.

Men jeg vil gerne samtidig sige, at jeg kritiserede ikke alene redegørelsen på grund af det. Redegørelsen indeholder ikke et uændret aktivitetsniveau, nej, den indeholder en opfordring til et forøget aktivitetsniveau, flere konsulentstillinger, flere og bedre ambulatorier og institutionstilbud. Hvordan passer det med den finanspolitik, der føres? Det kan da ikke gøres uden penge.

Men, siger socialministeren, det er ikke mit bord, det er amtskommunernes og kommunernes bord. Vi ved godt, hvordan man politisk kommer ud af den klemme. Men er det socialministerens bord, når sekretariatet for alkohol- og narkotikarådet skal skære ned? Er det socialministerens bord? Eller er det indenrigsministerens bord? Eller er det noget, der er dikteret fra finansministeren? Eller hvem er det? Men sandt er det i al fald – det kan vi se af årsberetningen for 1983 – at i forbindelse med udarbejdelse af rådets bidrag til finansloven for 1984 blev det pålagt at nedlægge 2 stillinger i sekretariatet, og 3 videnskabelige medarbejders stillinger skulle omdannes til fuldmægtige og sekretærer. Så vidt jeg husker, var der, da regeringen trådte til, noget med 7 stillinger, der skulle nedlægges, men det blev så ikke til noget.

Det kan passende få mig til at gå lige over i det næste, som måske er en meget god anskueliggørelse af, hvordan ministeren tackler problemerne. Når et flertal i folketinget pålægger regeringen at give noget mere til de frivillige organisationer, går ministeren herop

og giver et tilsagn om, at der ikke vil være nogen modstand næste år – vel vidende, at det samme flertal ville pålægge ministeren det én gang til. Så er det selvfølgelig bedre at vende det til en sejr eller imødekommenhed, eller hvad man nu skal sige; den gik ikke i år, men så kan den da heldigvis gå næste år.

Jeg forstår udmærket, at ministeren ikke kan nå hele spektret rundt, og jeg håber ikke, at der ligger noget i den omstændighed, at ministeren ikke nævnedede det, som vi i socialdemokratiet faktisk prioriterer højest, nemlig at man får fat på et meget, meget tidligt tidspunkt på dem, der viser symptomer på, at de er ved at glide over i et alkoholmisbrug, som kan give langt, langt alvorligere skader. Det er en gruppe, man skal prioritere ganske højt fremover. Jeg vil gerne sige, at vi ikke har som principiel holdning, at vi skal bruge flere penge, eller at intet nyt kan foretages, uden at det koster nye penge. Vi tror faktisk, at der kan spares mange, mange penge ved at lave en omprioritering på det område.

Aase Olesen (RV):

Modsat ministeren tror jeg ikke, der kommer så farlig meget ud af redegørelsesdebatter af denne karakter. Det gjorde der heller ikke i 1977 eller 1978. Men selvfølgelig, hvis vi her får et tilsagn om, at vi ikke skal have bøvl med finansloven næste gang på dette område, vil jeg da revidere min opfattelse – og så vil jeg sige til ministeren, at han skal huske at hviske det i øret på den kommende finansminister, uanset hvor lang eller kort kommunikationslinjen nu måtte blive.

Vi mener faktisk, at der ville være mere idé i at forsøge at lovfæste en alkoholpolitik. Vi forsøgte det i 1977 med et forslag om et permanent alkoholudvalg, og efter at vi nu har set denne redegørelse, mener vi faktisk, at tiden er inde til at fremsætte et forslag af denne karakter igen. Vi vil til efteråret fremsætte et forslag, der skal skabe lovmæssige rammer om en samlet alkoholpolitik – netop for at sikre, at man ikke skal diskutere på denne måde, hvor diskussionen ligesom går i ring, og for at sikre, at der er et økonomisk grundlag fortløbende år efter år, uden at man skal være afhængig af den siddende regering.

Vi mener, at sådan et forslag i hovedtræk skal gå ud på, at vi skal have et centralt or-